

Rudi Šeligo: Triptih Agate Schwarzkobler

vprašaja nekaj o kumaricah. Tudi drugi dve rečeta o kumaricah in od prve, posebno od njene oranžne barve in ramen, se razliva široki, blagi val. Potem prime majhno zavito kumarico, z levico zapre prerezano žemljo in porine kumarico noter. Žemlja se ne zapre popolnoma, na sredini ostane grba, pri krajeh zija.

Izreče nekaj smešnih besed o kumaricah.

Se zasmeji.

Z drobnimi pripravnimi prsti, ko desnica nikakor ni več težka, seže v krožniček in vzame bolj veliko kumarico. Ko jo prenese že čez Biser do roba mize, toliko da ji ne pade v naročje, kjer je naguban muslin. Reče o škodi in kisu.

Reče besede o francoski solati in pokaže s prstom na načeti kupček na koncu kruha.

Z izjemo njihovih besed in glasov, ki spremljajo hranjenje, vlada v celem visokem prostoru mir. Nič drugega se ne premika ali godi. Iz drugih, sosednjih prostorov ne prihajajo nobeni šumi in pod se ne tresne, kot se skoraj zmeraj, če kdo hodi po tleh sosednjih prostorov. Okno je zaprto, čez okno je zavesa, vendar prihaja noter zelo veliko svetlobe. Zunaj sije poletno sonce.

Izreče več različnih besed in vmes dvakrat posnaži usta in jezik, da lahko nemoteno teče po nebu in zobeh, ko dela besede. Grizlje porine na stran za kočnike, kolikor pa ji tako nanaglo uspe, jih trdo pogoltne. Ko konča, vse tri gledajo v vrata, ki so rdeče tapicerana.

Telefon, naravnani na glas čmrlja, mogoče sploh nobene ne preseneti, vendar se vse tri sunkovito ozrejo vanj, ki brni in je hkrati pri miru. Prva in oranžna, od katere gre širok in omamen val, spusti sendvič na papir, sproži kazalec daleč od dlani, ga z velikimi ustnimi oblizne in seže proti slušalki.

Reče sunkovito o telefonu.

Izreče se za hrano in mir.

Prva potegne roko k sebi in od sebe k papirju. Reče kratko ostro besedico. Širok oranžen val malo poneha.

18 Reče zamolke dolge besede, ki jim globoko in zdaj veliko bolj

naglo požiranje jemlje jasnost in razločnost. Tudi naročje pod nagubanim in težkim muslinom je trnasto nemirno.

S prstom popravi košček francoske solate, ki toliko da ne pade s kruha, in se nemirno ozira.

Ura teče na deseto. Črn in dolg kazalec, ki je ves prepreden z izrezi in elipsami, teče med številko deset in dvanajst, mali pa je že zelo blizu desete. Veliki je šel čezenj in ga je za manjši čas prekril, ven so gledala samo obla in trebušasta krilca. Druga še enkrat vzdigne krožniček s kumaricami in ga pomoli čez stroj in mizo na drugo stran, vendar ji odkima, že si briše prste v tenak papir, oblizne si notranje robove ustnic, potegne obrvi v čelo in pomenljivo sune z brado v kot, kjer je stolček in kuhalik. Mogoče lahko sune z brado velikokrat in veliko bolj močno, pa bo visoki črni šlem njene frizure tam zgoraj ostal trden in popolnoma nerazpuščen. Druga pogleda čez mizo. Vse tri se izrečejo o kavi.

Reče o smetani. Da bi.

Gre v kot in vklopi kuhalik. Ko pristavi džezvo, v kateri je za tri skodelice odmerjene vode in za tri žličke sladkorja, reče o gorečnežu in Kalanu, nato pa z dlanjo v drugo nastavljeno dlan počisti drobtinice z mize. Potem gre z eno vodoravno dlanjo in z drugo, ki drži zmečkan papirček, h košu za smeti.

Od zunaj, od spodaj navzgor v drugo nadstropje prihaja enakomerno zveržen kos glasov, ki je tak o enakomeren, da se ga mogoče sploh ne da dojemati. Samo poredko, zdaj pa zdaj se kos nagrbanči in val, ki potem presenetljivo sune gor in se nekaj časa odbija med stenami in steklom omare, ki ima pokale, skoraj silovito za ta visoki prostor, ki je vendarle tih, da bi ga razprti in rahli prsti v zraku s svojimi nedopovedljivimi blaznicami nemara lahko tipali. Ko je spet enkrat tako, reče o tem, s koščicami dlani pa pokaže proti oknu in navzgor, da se obe na oni strani mize zazreta proti oknu in navzgor, vendar ne stopita tja in ne odgrmeta zaveso, kaj šele, da bi odprli okno, da bi gledali ven in mogoče navzgor.

Zataplja z mehko roko po temno razprti, zehajoči odprtini ust. 19

da zračni glas skupaj s sapo prihaja na dan. Izreče se o hitri kavi.

V levem kotu tik pod stropom zraste ploščata svetloba zajčka. Pomika se naprej vse do ure, gre podolgovato čeznjo, potem pa preskoči na strop in se še pred stropno svetilko zaobrne proti drugi steni, kjer so omare, postaja zmeraj bolj podolgovata in medla, potem v desnem kotu malo postoji, se še bolj razvleče in tako razvlečena ponikne pod karniso zaveso. Iz ure nad slonokoščeno obarvanimi vrati udari rezek, skokovit, suh, nenaden pok, kot počí tanko jeklo, ko počí, ali pero, ki ne vzdrži več obremenitve ali svoje prenapetosti in se potem zlomi. Skodelice spustijo na krožničke in se zazrejo navzgor. Skupaj s pogledi ne gre po zraku noben njihov glas. Pogledi v uro so sami. Tiktakanja ure ni več, ušlo je v preteklost. Samo kos glasov z ulice enakomerno brni. Reče o starosti in uri.

Reče o mehaniku.

Reče o trapi in urarju.

In ko to reče, iz ure pride še en manjši, tišji pok, za njim pa se sproži novo tiktakanje, ki se zdi, da je zdaj glasnejše, vendar pa prav gotovo ni obotavljivo, bolj počasno ali bolj hitro ali neritimčno. Z ustnic poskakujejo in zvonko zdrsejo trije smehi, takoj za njimi pa se oglasi tudi porcelan skodelic, ki zazveni ob porcelanu krožničkov, čeprav roke vzdigujejo skodelice s krožničkov. Prva, od katere gre spet širok in oranžen val, ima zelo mokra usta in zobe, ko se smeji. Trije kupčki smetane so ohranili samo vrhove, ob robovih so se stopili in porjavili. Ustnice nasloni na ovalni rob skodelice, jih povleče malo narazen in sproži ven koničasti, trepetajoči jeziček, ki se pogrezne v bel kupček in ga potem malo odnese v usta, ki se potem zaprejo in zaigrajo okoli čeljusti. Sploščeni rvjkasti stožec ima vdolbino.

Spet pokaže s sunkom glave in z obrvmi, nabranimi v čelo, proti zgornjemu delu visokega okna. Ko se podboj okna konča, je do belega stropa samo za tri ali štiri dlani stene, in je videti še manjša, ker jo oži težka karnisa.

Reče o Kalanu.

20 Reče o kuhalniku, ki še zmeraj gori.

